

ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 17

Oktober

1944

TIDEN ER INNE DA DET DEMOKRATISKE BORGERSKAP I NORGE MÅ OPPTA SIN STILLING TIL DEN KOMMUNISTISKE ARBEIDERBEVEGELSE TIL DRØFTELSE OG REVISJON.

Av P. Furubotn.

II.

Etter vår oppfatning er tiden inne da det blir nødvendig, ja, mer enn det, det blir *ubetinget* nødvendig at det demokratiske borgerskap i Norge opptar spørsmålet om sin stilling til den kommunistiske arbeiderbevegelse i vårt land til drøftelse og *revisjon*.

De erfaringer den kommunistiske arbeiderbevegelse har høstet under de lange og tunge år hvor vår nasjon har kjempet for å være eller ikke være, har bekreftet at vi her står over for et grunnproblem i norsk politikk som krever å bli klarlagt og løst. For å si det med få ord: vår dyrekjøpte erfaring går ut på at den kommunistiske arbeiderbevegelse i Norge ikke bare er erklært i «unntagelsestilstand» av Gestapo, — også vårt *eget* lands demokratiske borgerskap har erklært den kommunistiske arbeiderbevegelse i Norge i en slags — riktignok en original og egenartet — politisk «unntagelsestilstand». Klarest kommer dette til uttrykk i den stilling som regjeringa vår og Heimefrontens ledelse har inntatt til den kommunistiske arbeiderbevegelse. Såvel regjeringa vår som Heimefrontens ledelse inntar det merkelige standpunkt at de *prinsipielt* avviser et hvert samarbeid med den kommunistiske arbeiderbevegelse. Dette *prinsipielle* standpunkt har hatt til følge at der nå og da settes i gang organisert hviskekampanje mot kommunistene og klappjakt på dem for å trenge dem ut av de nasjonale motstandssentre som har til oppgave å mobilisere heimefronten til selvforsvar, motstand, kamp og krig mot okkupasjonsmakten, Gestapo og deres tilbehør, N.S. Etter vår oppfatning har disse *unormale* forhold i vårt politiske liv virket uhyre skadelig for *alle* befolkningslag og klasser i vårt land.

Samtidig som vi legger fram denne *anklage* offentlig vil vi ikke unnlate å uttale at vi med stor tilfredshet kan konstatere, — det har også erfaringen lært oss, — at *store lag* av det demokratiske borgerskap fordomsfritt og tillitsfullt har samarbeidet med oss kommunister i dagens strid og kamp på en slik måte at det hos oss har framkalt både forundring og aktelse. Når vi allikevel stiller spørsmålet slik som vi gjør det, så er det fordi *de politiske representanter* for det demokratiske borgerskap som grupperer seg i og omkring regjeringa vår, i og omkring Heimefrontens ledelse, har *ansvaret* for at der er innført politisk «unntagelsestilstand» overfor den ~~kommunistiske arbeiderbevegelse~~ i vårt land. Denne «unntagelsestilstand» har virket særlig skadelig og opprivende innenfor vår viktigste motstandsorganisasjon, den underord-

U. B. BEKKE
Ms. 1611.2

iske militærorganisasjon som står under ledelse av Forsvarets overkommando. Det samme er tilfelle innen arbeidernes faglige organisasjoner, såvel innen de legale som innen de illegale. Det må vel kunne sies uten å overdrive at også arbeidernes organisasjoner er viktige nasjonale motstandssentre mot okkupasjonsmakten, Gestapo og N.S. Den kritikk som nå og da er framkommet fra forskjellige hold overfor arbeiderklassen, og som til dels har vært berettiget, kan direkte føres tilbake til den politiske «unntagelsestilstand» som er innført overfor den kommunistiske arbeiderbevegelse. *Det verste* har imidlertid vært at «unntagelsestilstanden» har ført til at det har bydd på uhyre vanskeligheter å få organisert virkelig arbeidsduelige, enhetlige, nasjonale motstandssentre i bedriftene, på industristedene, i byene og i bygdene og fiskeværene osv., osv. De av våre landsmenn som har oppholdt seg i landet under okkupasjonstiden har godt kjennskap til dette. Nettopp *disse unormale* politiske forhold har okkupasjonsmakten og Gestapo forstått å utnytte til egen fordel.

Som man vil forstå er det ikke *bare* Hitler som har stillet oppgaven å avskaffe våre demokratiske rettigheter. Den kommunistiske arbeiderbevegelse i Norge har i hvert fall klart og tydelig *også* fått føle noe av den *antidemokratiske* tendens i politikken fra såvel regjeringa vår som fra heimefrontens ledelse. Ut fra denne vår *egen* dyrekjøpte erfaring i en tid da selve livets alvor skulde mane oss til samhold og framkalle en virkelig folkesolidaritet, kan det ikke forundre noen at nettopp vi kommunister med våkent øye følger de foreteelser i vårt politiske liv som er kommet til uttrykk omkring vår grunnlov og dens plass i vårt folks bevissthet. Vi har resonert som så: når den kommunistiske arbeiderbevegelse faktisk er erklært i en slags politisk «unntagelsestilstand» av vårt demokratiske borgerskap nå *under* krigen, hvordan vil borgerskapets stilling da bli til den kommunistiske arbeiderbevegelse *etter* krigen? Ingen vil vel bebreide oss at vi bruker våre tanker og vår forståelse. De slutninger vi kom til, var at vi fant det nødvendig å slå *ekstra* alarm til forsvar for demokratiet: «*Stå vakt om folkestyret under parolen: Me må ikkje få nokon reaksjon etter krigen, ikkje konstitusjonelt og heller ikkje sosialt.*» Denne alarm er ikke noe uttrykk for politisk hysteri fra vår side, Det er foreteelser i vårt politiske liv som har framkalt den. Norges grunnlov sikrer nemlig *alle* norske statsborgere visse demokratiske rettigheter. Også den kommunistiske arbeiderbevegelse i vårt land! Erfaringen under Hitlers redselsherredømme gjør at vi også verdsetter våre demokratiske rettigheter høyere enn kanskje tidligere. Vi skammer oss ikke over å si dette helt åpent. Som kjent er der offentlig blitt meddelt blant annet i «Fri Fagbevegelse», nr. 39, den 13.-11.-1943 at der var «praktisk talt enstemmighet» — sannsynligvis innen kretser som grupperer seg i og omkring Heimefrontens ledelse, i og omkring regjeringa vår — om at det gamle storting av 1936 ikke «*bør*» innkalles på nytt. Dette var en alarmerende melding for oss alle. Det viktigste *var* og *er* imidlertid å få kjennskap til den *virkelige* grunn for en slik «praktisk talt enstemmighet». *Først* nå har vi fått *sikkert* kjennskap til *denne* grunn og vi kan ikke nekte for at *denne* grunn overrasker oss, forbauser oss og bedrøyer oss. Altså: hvorfor er der «praktisk talt enstemmighet» om å holde stortinget av 1936 utenfor «rikstyingi», som det heter hos vår statsrettslærde? Av hvilke grunner? «*Eg hev høyr*», — sier vår statsrettslærde — «*av ymse grunnar: (a) Me treng eit styre som kann slå snøgt og hardt ned på uppreistfreistnad frå kommunistar.* (Uthevet av P. F.) (b) I dei fyrste store og vande atterreisninguppgåvone kann ikkje konungen vera bunden av eit stor-

ting. (c) Stortinget er 'kompromittera' ved tingingar med det tyske okkupasjonsstyret sumaren og hausten 1940.» Den første grunn, grunn a, av de «ymse grunnar» hvorfor der hersker «praktisk talt enstemmighet» om å holde stortinget av 1936 utenfor «riksstyringi», er altså at «me treng eijt styre som kann slå snøgt og hardt ned på uppreistfreistnad frå kommunistar», det vil si for å kunne «slå snøgt og hardt ned» et statskup som er organisert av oss norske kommunister — organisert av den kommunistiske arbeiderbevegelse i Norge!!! - - -

På vegne av den kjempende arbeiderbevegelse i Norge som denne mistanke og anklage er rettet mot, må det være oss tillatt høflig og beskjedent å spørre det demokratiske borgerskap i vårt land: er ikke dette en gemen, nederdrettig og forbrytersk mistanke og anklage? Hvor er bevisene? Vi tillater oss på vegne av den samme kjempende arbeiderbevegelse i Norge klart og tydelig å erklære: mistanken og anklagen er inspirert direkte av krigsforbryterne: Hitler, Gøbbels, Terboven og Quisling. Anklagen er en tysk riksdagsbrann i Norge!

Vi gir igjen ordet til vår framtreddende statsrettslærde ved å sitere fra «utreidingi»:

«a. Var stoda den at me hadde grunn til å segja: 'So snøgt den tyske hæren er ute av landet, vert her ei kommunistuppreist so sterk at einast eit einvalds-styre kann berga oss', vilde, kann eg tenkja meg, dei som ser ei ulukka i kommunismen, segja at konungen då hev ein naudsrett til å styra riket utan storting, til dess fåren er yver.

Eg veit ikkje um her i det heile er nokon fåre for kommunistuppreist. Men eg trur eg torer segja: Stortinget vilde sovisst ikkje hindra konungen i dei åtgjerder som er turvande mot uppreisti. Eit riksstyre som hev folkerepresentantane med seg, vilde tvert imot standa sterkare både innanlands og utanlands enn eit einvalds-styre. Det verste som kunde gjerast var å byrja med eit statskup. Det kunde just opna vegen for eit mindretalsdiktatur.

Eg kann likavel skyna deim som ottast uppreistfreistnad, og som byggjer einvaldsretten på ein slik otte.»

Vi kommunister og samnen med oss, får vi håpe og tro, alle demokrater som ikke har gått seg vill i vårt lands politiske mørke — og det har dessverre alt for mange gode landsmenn gjort — eller er blitt ufruktbare og forsumpet av muggen partiluft og intriger fra tiden før 9. april 1940, er glad over at vårt borgerlige samfunn trass i alle dets skavanker har frambragt en slik framrakende statsrettslærd. Det svar han gir den «praktisk talte enstemmighet» om å sette Eidsvoldsgrunnloven av 1814, Norges grunnlov i dag, ut av kraft, vil alltid komme til å lyse i vår politiske historie. «Det verste som kunde gjerast var å byrja med eit statskup», — sier vår framrakende statsrettslærde. «Det kunde just opna vegen for eit mindretalsdiktatur!» (Uthevet av P. F.) «Eg kann likavel skyna dei som ottast uppreistfreistnad, og som byggjer einvaldsretten på ein slik otte.» Lærerike ord for oss alle, skulle man tro. Også vi kommunister «skynar ein slik otte»! Kanskje bedre enn mange av våre landsmenn!

Derfor kan vi også med ro og verdighet og i samsvar med vår samvittighet si til våre kjære landsmenn ute og heime som lider av «ein slik otte», at det nettopp er denne «otte» som krigsforbrytere av typen Gøbbels bevisst søker å framkalle og nytte som våpen i Hitlers totale krig mot oss alle, mot vårt land og folk, mot våre store og mektige allierte i øst og vest, mot demotiets og framskrittets talsmenn i alle land i hele verden. Å helbrede vårt

kjempende demokrati for «ein slik otte» betyr å slukke for godt den tyske riksdagsbrann i Norge!

Etter at de politiske *kjennsgjerninger* er trukket fram i lyset, melder spørsmålet seg: er der noen sammenheng mellom den politiske «unntagelsestilstand» som er erklært den kommunistiske arbeiderbevegelse i Norge under krigen og den «praktisk talte enstemmighet» om å sette Eidsvoldsgrunnloven av 1814, Norges grunnlov av i dag, ut av kraft i tiden umiddelbart etter krigen! Vi tør si at vi tror der er en viss sammenheng. Mer enn det! Vi kommunister er fullt klar over at denne sammenheng *virkelig* har vært til stede og at den *framleis* er til stede. I vår artikkel av 1. oktober skrev vi: «Politiske opprørte tider som nå krever konsentrert *viljesuttrykk* av alle demokratiets *enkeltviljer*».

Når regjeringa vår og Heimefrontens ledelse *prinsipielt* avviser ethvert samarbeid med den kommunistiske arbeiderbevegelse, så betyr det at man *vil* skjulte den kommunistiske arbeiderbevegelse ut som *viljeselement* i demokratiets *totalvilje*. Et slikt standpunkt er ikke bare udemokratisk og reaksjonært i vanlig forstand, det er erkereaksjonært! Det er *arbeider- og folkefiendtlig!* Hvorfor? Av to grunner: For det første fordi den politisk-historiske erfaring under to fryktelige verdenskriger som har kostet hav av verdifullt menneskeblod, til overmål har lært *hele* den politisk *tenkende* verden at nettopp den kommunistiske arbeiderbevegelse i ethvert land representerer krefter i folket som ikke bare inngår som verdifulle, men som *umistelige* viljeselementer i verdensdemokratiets *kjempende* totalvilje. Og naturligvis *særlig* i politiske *opprørte tider som nå!* For det annet fordi et slikt *prinsipielt* standpunkt som regjeringa vår og Heimefrontens ledelse inntar, bærer i seg *selve kimen* til latent spaltning av den nasjonale front, av det *kjempende* demokrati i vårt land. Derved nedsettes *vårt* folks kampevne i verdensdemokratiets frihetskrig mot Hitler-barbarernes totale krig. Som man ser er det derfor ikke noe uvesentlig spørsmål vi beskjefter oss med!

Under henvisning til denne begrunnelse vil vi henstille til det demokratiske borgerskap i Norge å oppta spørsmålet om sin stilling til den kommunistiske arbeiderbevegelse til drøftelse og *revisjon*. På vegne av våre falne kamerater som har gitt alt de eiet, sitt dyrebare liv og blod, for *demokratiets* og *Norges* sak, *krever* vi nå offentlig av de landsmenn — uansett *hvem* og *hva* de representerer — som grupperer seg i og omkring Heimefrontens ledelse, i og omkring regjeringa vår, at der tas skritt for å oppheve den uverdige og uhyre skadelige politiske «unntagelsestilstand» som er erklært den kommunistiske arbeiderbevegelse i Norge. Samtidig vil vi gjenta vår appell av 1. oktober:

Arbeidere i by og hygd! Bønder og fiskere! Intellektuelle! Demokrater og patrioter innen *alle* lag og klasser! - - - Under den nåværende politiske utvikling betyr en slik *ekte* konsolidering og samling av demokratiets krefter i vårt land *et drepende slag mot reaksjonens jesuitter og etterkrigsquislinger i Norge*.

Nettopp derfor må vi føre dette krav fram og gjøre det til et folkekrav! Og desto fortære demokratiets krefter seirer i dette spørsmål, desto bedre for å sikre vårt land og folk en *trygg* og *normal* politisk utvikling etter krigen!

Oslo, den 10. oktober 1944.

«Utgis av sentralkomiteen for Det kommunistiske parti.»